

Hüseyin Türkfiliz Gümüşhane'de Haftanın Konuğu Oldu

GÜMÜŞHANE OLAY GAZETESİ RÖPORTAJI 24.11.2020

GÜMÜŞHANE'DE İZ BIRAKAN, SEVİLEN ÖĞRETMEN HÜSEYİN TÜRKİLİZ İLE HAFTANIN KONUĞU RÖPORTAJI

Röportaj : Hasan PİR, Bekir BULUT, Rüveyda USTA

OLAY GAZETESİ: Sayın TÜRKİLİZ, öncelikle sizi tanımak isteriz. Hüseyin TÜRKİLİZ kimdir? Bize kendinizi tanıtır mısınız?

HÜSEYİN TÜRKİLİZ: 1965 yılında, Giresun ili Sarvan Köyünde dünyaya geldim. İlkokulu, ortaokulu ve liseyi köyümde ve Giresun'da; üniversiteyi Samsun'da okudum. 1986 yılında ilk atama olarak Gümüşhane Merkez Dumlupınar İlköğretim Okulu'nda Tarih Öğretmeni olarak göreve başladım. Emekli oluncaya kadar tamamı Gümüşhane Merkez ilçede olmak üzere, birçok okulda öğretmen ve yönetici olarak görev yaptım. Evli ve üç çocuk babasıyım. Bu yıl Temmuz ayında emekli oldum.

OLAY GAZETESİ: Hüseyin Hocam, bugün 24 Kasım Öğretmenler Günü. Öncelikle Olay Gazetesi çalışanları olarak Öğretmenler Gününüzü kutluyoruz. Bu vesile soruyoruz. Öğretmenlik nasıl bir duygu?

HÜSEYİN TÜRKİLİZ: Olay Gazetesi çalışanlarına ve nezaketinizden dolayı size teşekkür ediyorum. Hasan Hocam sizin de öğretmenler gününüz kutlu olsun. Benim için öğretmenlik; bir işten, meslekten öte, gönülden ve hakkıyla yapılması gereken bir sanattır. Öğretmen, bu sanatı tüm incelikleri ile uygulayan sanatçıdır. Geçen günlerin birinde sosyal medyada bir söz okudum: "Öğretmen işe

gitmez OKULA gider.” diye. Öğretmenlik benim için, bir iş değil kutsal bir görevdir. Ben temelde herkesin görevini en iyi şekilde yapmasını savunan biriyim, ancak; konu öğretmenlik olunca sorumluluk daha da artıyor. Ülkemizin geleceği söz konusu çünkü.

OLAY GAZETESİ: Neden öğretmen oldunuz, özel bir sebebi var mı?

HÜSEYİN TÜRKFİLİZ: Kendimi tanıtırken ifade ettim, köy çocuğuyum, çocukluğum 1970 li yıllarda geçti, köyde rol model olarak örnek alabileceğimiz yegane insan “ÖĞRETMEN” di. O zaman öğretmen olmak istediğimi ilk defa komşumuz Sebahat Ablaya söylemiştim. Bir şey almaya annem beni komşuya göndermişti, İstanbul’dan yazları köye gelen Sebahat Abla beni biraz konuşturduktan sonra “Hüseyin, ne olacaksın?” diye sorunca, ilk defa orada öğretmen olma düşüncemi ifade ettim. Çünkü köyde farklı olan, saygı duyulan bir kişilik öğretmen. Sonra nasip oldu eğitim fakültesini kazandım. O yıllarda gazete ekinde üniversite sonuçları yayınlanıyordu, ben de oradan öğrendim. Köyde sonuçların açıklandığı gün bana “HOCA” denmeye başlandı, okul bitince de şimdiki KPSS benzeri sınav kazanarak öğretmen olarak atandım.

Şimdiki çocuklar çok şanslı bambaşka bir dünyada yaşıyorlar. Köyde yaşayan çocukla şehirde yaşayan çocuk arasında çok fark kalmadı.

OLAY GAZETESİ: Kaç yıl öğretmenlik yaptınız? Geri dönüp baktığınızda, öğretmenlik mesleği için neler söylemek istersiniz? Ya da şöyle soralım: Öğretmenlikte doyuma ulaştınız mı?

HÜSEYİN TÜRKFİLİZ: 33 yıl 6 ay öğretmenlik yaptım. Bir önceki sorunuzda da belirttiğim gibi, geriye dönüp baktığımda mesleğimi hakkıyla yapmaya çalıştım. Çok sayıda yönetici ile çalıştım. Farklı siyasi iktidarların etkin olduğu dönemlerde çok sayıda diyebileceğim ödüller aldım. Yöneticilik görevine ya amirlerimin önerisi ile ya da puanlama ile atandım. İlkelerimden taviz vermemeye çalıştım. Görev sürem içerisinde bir dönem de öğretmen sendikasında yöneticilik yaptım. Yani genel olarak öğretmenlerin hakları ve mesleğimizin saygınlığının korunması için de elimden geleni yapmaya çalıştım. Yıllar önce birlikte çalıştığımız, sonra emekli olup İstanbul’a yerleşen bir büyüğümüzün, bir yaz tatilinde Gümüşhane’de pazar yerinde karşılaştığımızda söylediği şu sözlerini hiç unutmam: “Hüseyin, gönlüm bütün çocuklara ders vermek istiyor, ama vücudum buna el vermiyor.” O zaman anladım ki emekli olsanız da öğretmenlik gönlünüzden çıkmıyor.

OLAY GAZETESİ: Bu sorumuzu isterseniz Sayın Hatice Kültür’ün şiiri üzerinden soralım. Şair Hatice Kültür, “Öğretmenim” adlı şiirinde şöyle diyor:

Ben bir gülüm, sen bahçıvan
Çok açarsam eser senin,
Mis kokarsam hüner senin,
Ama bir de soluversem,
Günah senin, günah senin
Öğretmenim...

Ben elmasım, sarraf sensin
Pırlanta isem, emek senin
Parlıyorsam, yaldız senin
Ama bir de parçalarsan
Kırık senin, kırık senin
Öğretmenim...

Ben öğrenci, sen öğretmen
Başarırsam hüner senin
Kazanırsam zafer senin
Ama bir de kaybedersem
Yok diyecek başka sözüm

Yorum senin, yorum senin

Öğretmenim...

Öğretmenlerimiz, öğretmenliğin burada anlatıldığı gibi çok önemli bir meslek olduğunun bilincinde mi?

HÜSEYİN TÜRKFİLİZ: Bu sorunuza, yaşadığım bir olayı anlatarak cevap vermek isterim: Sendika yöneticisi olduğum dönemde, bir yerel gazetede, bir öğretmen arkadaşımız, öğretmenleri incitici ifadeler kullandığı köşe yazısı yazmıştı. Ben bu yazıyı okuyunca itiraz ettim. Hata yapan, işini iyi yapmayan öğretmenler olabilir ama, tüm öğretmenleri zan altında bırakacak bir ifade kullanmanın doğru olmadığını söyledim. Hala aynı görüşteyim. EVET, bana göre, meslektaşlarımın büyük çoğunluğu, şiirde anlatılan sorumluluğun bilincindedir. Çünkü öğretmenin eğitmediğini; polis yakalamak, hakim cezalandırmak zorunda kalıyor. Zincirin ilk iki halkası aile ve öğretmen. Bunlarda sorun olunca, ileriki aşamalarda toplumu etkileyen büyük travmaların yaşanması kaçınılmaz oluyor.

OLAY GAZETESİ: Hüseyin Hocam, öğrencilerinize vatan, bayrak, ahlak, erdem, doğru olmak gibi hep ideal duyguları verdiğiniz biliyoruz. Sanki bu şiir, öğretmenliğin bu yanına mı daha çok vurgu yapıyor? Yani gençlerimizin; vatanperver, şurlu bireyler olması öğretmenlerin elindedir, desek hata yapar mıyız?

HÜSEYİN TÜRKFİLİZ: Kesinlikle katılıyorum. Ben öğretmen olarak, gençlerimize, öncelikle temel insani değerleri ve milli değerlerimizi vermenin peşinde oldum. Dersler eksik kalsa, bunun telafisi var. Ama gençlerimizde milli ve insani değerlerin eksikliğini kabul edemeyiz. Eksiklik olursa, alanında uzman fakat toplumsal hayatta yetersiz nesiller yetişmiş oluruz. Sözlerimi şu güncel bir örnek somutlaştırmak isterim: İzmir'deki depremde yıkılan binaların mühendisi, müteahhiti, kontrol sorumlusu, yerel ve merkezi yönetimden sorumluluğu olanların hepsinin diplomaları vardır. Belki de okullardan derece ile mezun olmuşlardır. O halde eksiklik nerede? Cevap; ahlak, erdem, doğruluk, vatanseverlik... Geriye dönüp baktığımda, tarih öğretmeni olmanın da verdiği avantajla, bu değerleri hep ön planda tuttum. İyi ki öyle yapmışım, diyorum. Çünkü bununla ilgili çok sayıda olumlu geri dönütler aldım.

OLAY GAZETESİ: Emekli, tecrübeli bir öğretmenimiz olarak, bu şiirden de hareketle genç öğretmenlerimize tavsiyeleriniz nedir?

HÜSEYİN TÜRKFİLİZ: Genç meslektaşlarımın, öncelikle, öğretmenliği geçimlerini sağlayacakları bir iş olarak değil, ülkemizin geleceğini şekillendirecek bireyleri yetiştirecek bir sanat olarak görmelerini tavsiye ederim. Bu, temel ilke. Öğretmen, insan sevgisini en üst seviyede taşıyan kişi olmalıdır. Bunun yanında; saygı, hoşgörü, güven duyguları bir öğretmende olması gereken diğer vasıflar olarak aklıma gelenler. Ayrıca genç öğretmenler, alan bilgisi ve bu bilgiyi aktarma yolları konusunda da kendini iyi yetiştirmeli.

OLAY GAZETESİ: 33 yıllık meslek hayatınızda unutamadığınız bir anınızı bizimle paylaşır mısınız?

HÜSEYİN TÜRKFİLİZ: Gümüşhane Dumlupınar İlköğretim Okulu'nda çalıştığım yıllarda, bir milli bayram hazırlığı yapıyorduk. Kırkar öğrencilik üç erkek grubunu, resmi geçit grubu olarak oluşturduk. Okul idaresi geçitte son geçecek olan grubun sorumluluğunu bana vermişti. Provalarda ve bayramda bu grupla birlikte olacaktım. Başlangıçta tüm öğrencileri boy sırası yaptık. Sonra mazereti olanları gruptan çıkarıp gruba son şeklini verdik. Bazı öğrencilerimizi ihtiyaç olmadığı için guruptan ayırıyorduk. 6. Sınıf öğrencilerinden fizik olarak da arkadaşlarından daha küçük olan Temel adlı bir öğrenci vardı. Onu da gruptan ayırmıştık. Temel gruptan ayrılmış olmaktan memnun olmamıştı, bunu gözlemledim. Ona "Bayrama katılmak istiyor musun?" diye sorduğumda; hem "Evet" cevabını hem de yüzündeki istekliliği gördüm. Temel'i 41. öğrenci olarak grubun

en arkasına aldım. Ona "Sen burada benimle birlikte yürüyecek ve bayrama katılacaksın." dedim. Bu şekilde bayramı yaptık. Aradan yıllar geçti, Temel öğretmen olmuş. Gümüşhane'de karşılaştık. "Temel, o bayramı hatırladın mı?" dedim. "HOCAM, HIÇ UNUTMADIM Kİ !" dedi.

OLAY GAZETESİ: Meslek hayatınızda sizi en çok duygulandıran olay hangisidir?

HÜSEYİN TÜRKFİLİZ: 33 yıllık meslek hayatımda, hep aynı şehirde çalışmamın bir sonucu olarak, daha önce okuttuğum birçok öğrencimin çocuklarını da okutma fırsatım oldu. Daha önce karşımda öğrencim olarak bulunanlar sonra veli olarak çocuklarının durumunu sormak için görüşmeye veya veli toplantılarına geliyorlar. Bu çok güzel bir duygu. Ayrıca daha önce okuttuğum birçok öğrencimle aynı öğretmenler odasını paylaştım. Hatta birlikte zümre toplantıları yaptık. İçlerinde idarecim olanlar da oldu. Onları meslektaş olarak görmek bambaşka bir mutluluk ve gurur kaynağı oluyor bir öğretmen için.

OLAY GAZETESİ: Siz, 2017 yılında Gümüşhane'de yılın öğretmeni seçilip Sayın Cumhurbaşkanımız Erdoğan'ı da ziyaret ettiniz. Öğretmenlerimizin, Cumhurbaşkanlığı külliyesinde en üst seviyede ağırlanması nasıl bir duygu?

HÜSEYİN TÜRKFİLİZ: 2017 yılında Gümüşhane'yi temsilen 24 Kasım'da Ankara'ya gönderilmek mesleğimin onur tabelasıdır. Ankara'ya davet edilmek son derece gurur verici bir durum. Burada Milli Eğitim Bakanı, dönemin Başbakanı, dönemin Meclis Başkanı ve Cumhurbaşkanı tarafından kabul edildik. Üç gün Ankara, iki gün de İstanbul programı oldu. Benim için emeklilik öncesi hem gurur hem de motivasyon kaynağı oldu.

OLAY GAZETESİ: Hüseyin Türkfiliz'i Gümüşhane'ye nasıl sevdirdiniz?

HÜSEYİN TÜRKFİLİZ: Benim kendimi sevdirmek için özel bir gayretim olmadı. İşimi iyi yapmaya çalıştım. Bana verilen emaneti korudum. Herkese eşit davranmaya çalıştım. Öğrencilerime ve velilerime hep değer verdim. Mezun olan öğrencilerimle mümkün olduğunca bağlarımı koparmamaya çalışırım. Özel günlerinde bizzat yanlarında olmaya, mümkün değilse, aramaya çalışırım. Öğrencilerim beni arasın, diye beklemem, ben de onları ararım. Bazen aradığım öğrencilerim çok şaşırırlar, ama memnuniyetlerini de belli ederler. Gümüşhane'nin hemen hemen her köyünden öğrencim olmuştur, bir vesile ile bütün ilçelere ve köylere gitmeye çalıştım. Soy isimlerine bakarak bir çok kişinin hangi köylü olduğunu tahmin edebilirim.

Geçen yaz sınıf öğretmeni olduğum sınıftan, Torul'un uzak bir köyünde oturan ve cep telefonu olmayan bir kız öğrencimize ulaşmak için, öğrencimin arkadaşından öğrencimin annesinin telefonunu alıp aradım. Telefona öğrencimin annesi çıktı. Kendimi tanıttım. öğrencimle görüşmek istediğimi söyledim. Annesi kızına "Hüseyin Hocan arıyor." deyince, arka planda öğrencimizin "Burada da yakamızı bırakmıyor!.." sözünü işittim; kızmadım, gücenmedim, görüşmemizi yaptık. Ama sözümün sonunda "Benden kurtuluş yok !" diyerek takıldım.

OLAY GAZETESİ: Aslen Giresunlusunuz ama, eşiniz Gümüşhaneli. Siz de Gümüşhaneli oldunuz. Gümüşhane'ye ilk geldiğiniz günle bugünün Gümüşhane'sini bize değerlendirir misiniz? Neler değişti Gümüşhane'de?

HÜSEYİN TÜRKFİLİZ: Evet, ömrümün büyük bölümü Gümüşhane'de geçti. Çocuklarım "Gümüşhaneliyiz." diyorlar. Emekli olduktan sonra da burada ikamet etmeye devam ediyorum. Giresun'la bağlarım devam ediyor. Annem babam sağ ve köyde yaşıyorlar. Bundan sonraki süreçte onlara biraz daha fazla vakit ayırırım inşallah. 1986 yılında Giresun'dan Gümüşhane'ye sekiz saatte gelmiştim. Yıllar içinde yeni yollar yapıldı. Şimdi iki buçuk saatte Giresun'a gidiyorum. Gümüşhane, ülkemizin genel değişimine paralel olarak çok değişti: yollar, binalar, okullar (özellikle üniversite), sosyal alanlar... Bütün bu değişimlerin olumlu olduğunu söyleyemem. Özellikle plansız yapılaşma beni rahatsız ediyor.

33 yılda Gümüşhane'de değişmeyen bazı şeyler de var. Bunlar memnuniyet verici.

Bazı esnaflar, dışarda bıraktıkları mallarını bir örtü ile kapatıp evlerine gidiyorlar. Hâlâ belediye hoparlöründen “Bir miktar para bulunmuştur, kaybedenlerin belediyeye müracaatı” diye anonslar yapılıyor. Bunları çoğu yerde göremezsiniz. Bunlar keyifli şeyler...

OLAY GAZETESİ: Değerli Hocam, boş zamanınız olur mu? Yorulduğunuz zamanlarda nasıl dinlenirsiniz?

HÜSEYİN TÜRKFİLİZ: Artık emekli biri olarak boş zamanım çok. Ancak ben bu zamanı boşa harcamamaya gayret ediyorum. Daha önce gidip göremediğim yerleri görmek, hobilerimi gerçekleştirmek gibi. Daha önce söylemiştim; anne – babayla ilgili sorumlulukları yerine getirmek önemli benim için. Ayrıca hem Giresun’da hem de Gümüşhane’de bir köyümüz var. Amatörce köy işleriyle uğraşıyorum. Akşamları televizyon izlerim, haftalık takip ettiğim bir dizi olur her sezon, TV bağımlısı değilim, ilgimi çeken konuları takip ederim. Sosyal medyayı aktif takip ederim.

OLAY GAZETESİ: 33 yıllık tecrübenizin sonunda eğitim öğretimde düşündüğünüz yeni nesil proje veya projeler var mıdır?

HÜSEYİN TÜRKFİLİZ: Şimdilik, kendimin içinde olduğu eğitim-öğretimle ilgili bir proje düşünmüyorum. Ancak zaman ne getirir bilinmez. Sorulduğunda tecrübelerimi paylaşıyorum.

OLAY GAZETESİ: Hüseyin Hocam, bir emekli öğretmenimiz olarak eğitim öğretim camiasına ve Gümüşhanelilere son mesajınız nedir?

HÜSEYİN TÜRKFİLİZ: Geldiğim noktada eğitimle ilgili en büyük sorumluluğun ailelerde olduğunu söyleyebilirim. Eğer aile üzerine düşeni yapmışsa hangi okul, hangi öğretmen çok fark etmiyor. Salgın döneminde Milli Eğitim Bakanı Sayın Ziya Selçuk’un telekonferans yöntemi ile Gümüşhaneli öğretmenler buluşmasına görüntülü katılarak görüş ve isteklerimi ifade ettim. Bu, benim için, sanal olarak mesleğimin finali oldu. Orada da ifade ettim, buruk bir final yapmak nasip oldu. Salgın şartlarında öğrencilerim, arkadaşlarım ve velilerimle sanal olarak vedalaşmak zorunda kaldım. Tüm meslektaşlarımın 24 Kasım Öğretmenler gününü kutluyorum.

OLAY GAZETESİ: Teşekkür ederiz.

HÜSEYİN TÜRKFİLİZ: Ben de teşekkür ederim.

KAYNAK: GÜMÜŞHANE OLAY GAZETESİ -24.11.2020